



VIRÁGH SZABOLCS

Őzgerinc

Mint mélytányér ebéd után,
zsírfortos üresség az agy,
szám szélén maradék nyers öröm,
idegek tánca a vérágas szemben,
de a tornádó közepén
halálos csönd.

A holnaptól félek? Hogy szebb lesz,
mint egy neonfényes este félúton a konyha és a cselédszoba között,
vagy a böjt árnya, hogy nem marad se morzsa, se szilánk
kitapintani az éhség és fájdalom helyét?

Éjfélkor az erkély meghatározatlan időre bezár,
a város most nélkülem ünnepel,
azt hazudom, hogy mindig is a hétköznapiakra fájt a fogam,
paprikás krumpli és kovászos uborka,
de rágni már vasárnapot rágok,
és a torkomon is őzgerinc akad.

Itthon

Mint egy kibelezett bányász,
védtelen.
Jönnek és néznek. Tekintetük rozsdás visszhang,
nem mondják, de tudom, éjszakára se mennek haza.

Gyomok nőnek a sebbe, ott ágyaznak meg a közepén,
a szúrósakat kitépi.
Nem sietnek.

A fenyőfák árnyéka egyre nő,
ők pedig gyantát kevernek álmaikba,
hogyan édesebb legyen a holnap.

Tőlük feketéllik a mező,
kőporos ösvények az arcon,
fájdalom-turisták vörös alkonyatban.

Ülnek és néznek. Tekintetük száraz csönd.
Nem mondják, de tudom: már ők vannak itthon.

Honvágy

Egy itt felejtett esernyő
a kúttól balra
a kertben, ahol nem esik eső.

(Az esetleges soha nem véletlen,
de a létezés sem szükségszerű.)

A gyommal benőtt küszöb még nem sors;
a két lányom talán kihúlt gyerekszobát keres,
vagy legalább egy ajtót, ami nyílik valahova,
egy rétre például, ami még emlékszik patakra, tücsökre, túlévélre.

A múlt meggyűlik, mint kosz a köröm alatt.
Egy marék száraz földből kirajzolni a málnabokor helyét –
jobban szúr, mint valaha,
de üres a hordó is,
a vért lemosni pedig amúgy se lenne kinek.

Csak a nyitott esernyő mered az égnek,
megtört kérdőjel,
a földre teríti magát,
mintha gyökeret eresztene a honvágyba.

A honvagy puszta szomjúság,
szárazon forgó szivattyú,
mint nyelv anya nélkül.

De a szétszórt kerítésléceken túl erre hivatkozni
persze már illetlenség.

Kifli, mártani

Selymesre gyúrva a kéz,
a ráncok összege kilencvenegy.
Tenyérnyi csöndben tartjuk egymást,
óvatos figyelem.

Az ujjvégi tükörben kacér nő vöröslik,
könnyed távolsága
kettőnknek *másért* idegen.

A háttér üres, mint lichthof négy ablak között.
Szembefordult szemek a keretet keresik,
világra vakon, csak résre nyílik tér –
a téglák még helyükön, de a fal bontásra ítélve.

Az asztalon pohár tej,
hozzá kifli, mártani;
erről mindent tudunk,
és többre már nincs idő.

Arca a fal felé, hogy ne lássam, nem a fájdalomtól sír.